

Baggrundstekst om Vorupør på til 1887

Vorupør var i slutningen af 1800-tallet et fattigt og forsømt sted. Befolkningen bestod af efterkommerne af de mennesker, der tidligere havde måttet opgive at dyrke jorden inde i landet på grund af sandflugten. Deres eneste anden mulighed var at slå sig ned ude ved havet, og leve af at fiske. Jorden var for mager, til at man for alvor kunne få noget ud af den.

Fiskeriet var et både usikkert og farligt erhverv. I perioder fangede man ingenting, og måtte se sine børn gå sultne i seng. For en stor dels vedkommende var den eneste trøst de kunne finde alkoholens rus. Ved at drikke sig fuld kunne man flygte fra den virkelighed der ikke var særlig sjov at befinde sig i. Hjemmelavet øl og brændevin var billigt at producere i forhold til fødevarer, og dette blev for mange "løsningen" på deres problemer.

Med ujævne mellemrum rejste havet sig, og viste fiskerne hvem der bestemte. Ulykker har der været mange af, men den voldsomste var i 1885, hvor otte fiskere fra Vorupør druknede. Samme dag druknede fire mand fra nabolejet Stenbjerg, der ligger et par km syd for Sønder Vorupør.

Ulykken skete to år før Fiskercompagniet blev dannet.

Særligt efter de store ulykker på havet, var der også mange der vendte sig mod Gud. Indre Mission fik derfor stor succes i Vorupør, og efterhånden bekendte det store flertal af befolkningen sig til bevægelsen, hvilket også betød et opgør med alkoholen, som det ikke var tilladt for missionsfolkene at nyde. Fiskercompagniet var også et produkt af Indre Mission, da initiativtageren Jens Munk Poulsen i allerhøjeste grad var indremissionsk, og lod det gennemsyre alle dele af livet, herunder også i Fiskercompagniet.